

Шайновъ. (Досетилъ се нѣщо, звъни на телефона, ала не му се отговаря.) Трѣбва да е повреденъ телефона. (Пакъ звъни) Да, разваленъ е.

Камбуровъ. И това е прокоба.
(Влиза Живковъ)

Живковъ. (Е развълнуванъ и едвамъ се държи отъ гнѣвъ) А страшно е! Вие господинъ Шайновъ убихте моето бждаще. Вие ме подведохте. Азъ проklinямъ часътъ когато дойдохъ тукъ!

Шайновъ. (Изуменъ) Но какво има ...
Защо?

Живковъ. Азъ съмъ унищоженъ. Полицията ме дири за писаното въ вестника. А за комедията . . . която не е мое дѣло, която вие инспирирахте.

Шайновъ. Успокой се момче! Нищо нѣма. Вашата комедия е едно художествено произведение. Какво се боите?

Живковъ. Художествено изнудване, а не творение.

Шайновъ. Е, стига де. Кажу какво има, за да взема мѣрки.

Живковъ. Никакви мѣрки. Всичко е разкрито. Вѣстника е конфискуванъ въ полицията. Азъ като разбрахъ едва се изплѣзнахъ да дойда. Телефона е изолиранъ, разбираете ли?

Шайновъ. (Сепнатъ) Да?

Камбуровъ. Азъ нали тиказахъ. Прокоба е.

(Чува се автомобилъ)

Шайновъ. Нищо! Нищо не може да стане. Ние сме на чисто.